

El carrer de la Font del Rei

181

El nom de carrer de la Font del Rei posat el 8 d'octubre de 1980 al marge esquerra de l'Onyar, entre el que ara és la plaça dels Països Catalans i el carrer de Sant Joan Baptista de la Salle, ha servit per deixar record permanent de l'existència, en aquell indret, d'una de les fonts més populars de la ciutat, freqüentada en les feixines de les festes estiuenques de carrer, en les tardes, els vespres xafogosos i en dates assenyalades com dijous gras, dimecres de cendra i la nit de Sant Joan.

LES FONTADES I FEIXINES D'ANTANY

D'aquelles fonts que foren lloc d'esplai dels nostres avis, només en queden algunes, i encara convertides en una ombra del que foren. Només la del Ferro, a la Vall de Sant Daniel, dona una idea del que foren les fonts de Girona fins mitjan segle, i encara gràcies a les milleres que va fer-hi el tinent d'alcalde Joan Paredes durant el seu mandat.

La de la Pólvora ha quedat ofegada per un barri inhumà, la dels Lleons gairebé no raja i és poca cosa més que un pou de brutícia entre un bosc cremat, la d'en Pericot és clausurada per contami-

nació, i han desaparegut sense deixar altre rastre que el nom d'aquest carrer les situades prop de l'Onyar: la de Canó —les aigües de la qual es deia que feien venir mal de cames—, la de Bou —d'aigües tèbies on els lleganyosos anaven a buscar guariment al seu mal—, la de Capritxo, la del Rei.

La del Canó i la del Rei eren les més populars com a lloc de trobada. Així que arribava el bon temps, cap al mes de maig, aquestes fonts es veien concorregudes cada dia, cap a mitja tarda, per colles que s'hi estaven fins que vesprejava. Anar-hi era una excursió, perquè a començaments de segle, més enllà de la muralla que anava caient poc a poc només hi havia camps.

A les fonts hi havia bancs de pedra on seien els avis a fer-la petar mentre la mainada jugava per l'herba. A mesura que s'acostava l'estiu, els gironins s'animaven a anar-hi fins i tot després de sopar, i a partir de 1890 es va establir el costum d'acabar-hi, de matinada, la gresca de la nit de Sant Joan. Els més agosarats s'arribaven fins a les tres roquetes —uns metres més amunt d'on ara hi ha la caserna de la guàrdia civil— i es banyaven conills a l'Onyar.

Les fonts eren també escenari

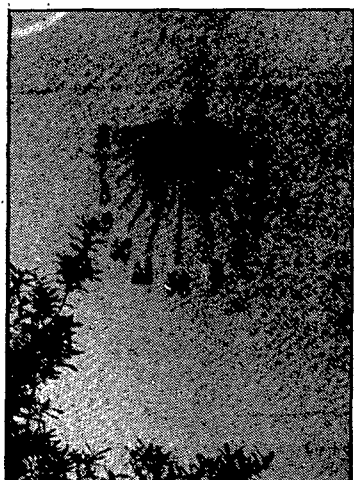
obligat d'un dels actes bàsics del programa de les festes de carrer que es feien el mes d'agost: la feixina. Tots els veïns del carrer, amb familiars i amics, anaven a berenar a les fonts dels afores. El mateix es feia el dijous gras, per anar-hi a menjar la truita, i el dimecres, per a practicar-hi el costum important d'enterrar la sardina.

Les fonts del Rei i del Canó, molt a prop l'una de l'altra, eren especialment freqüentades per veïns del carrer del Carme i Vista Alegre, sobretot quan aquest últim barri era encara bàsicament d'estiu i de torres de cap de setmana.

UN CARRER DE DARRERES

Avui, de la Font del Rei, no en queda cap senyal, i encara gràcies que l'Ajuntament va tenir l'encert de batejar amb el seu nom el territori entre el riu Onyar i els darreres d'unes quantes cases del carrer de la Rutlla. El carrer de la Font del Rei no és gran cosa més que això: una terra de ningú. No hi ha entrades a cases ni escales de veïns, només hi ha patis posteriors, galeries i balcons dels edificis que tenen la porta d'entrada per la Rutlla. Aquesta característica del carrer de culs, per dir-ho d'alguna manera, més que de cares, li dona, però, una personalitat curiosa. És a més, en els matins d'hivern, un magnífic passeig assolellat on hom troba jubilats que van amunt i avall aprofitant la mica d'escalfor dels raigs de l'astre rei.

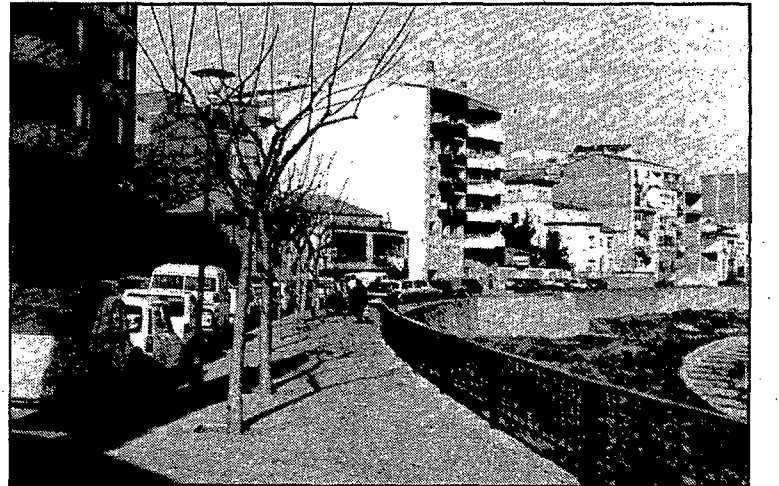
Les cases més interessants de les quals es veu l'esquena des d'aquest carrer són els xalets que tenen entrada pels números 19 i 37 del carrer de la Rutlla, aquest últim amb uns interessants esgrafiats i un dels pocs rellotges de sol que queden a Girona. També té uns esgrafiats dignes d'esment la casa de pisos número 53 del carrer de la Rutlla, el pati posterior de la qual dona al carrer de la Font del Rei. Aquest edifici fou aixecat els anys quaranta en el lloc on hi havia la fàbrica de teules de Joan Calveras Pons, «sucursal de la bòvila Pinell de Sant Feliu de Guíxols», segons deixa constància un rètol gairebé esborrat en un passatge sense nom entre els carrers de la Rutlla i la Font del Rei.

Una torre té, a la paret exterior, que dona al carrer de la Font del Rei, un dels pocs rellotges de sol que hi ha a Girona. (Foto: M. Lladó)

Dijous gras i dimecres de cendra eren dos dels típics dies de l'any en què era obligat el dinar i el berenar a les fonts de la rodalia de la ciutat. (Dibuix d'una capçalera de romanç de la segona meitat del segle XIX)

Els matins d'hivern el carrer de la Font del Rei esdevé un agradable passeig assolellat. (Foto: M. Lladó)

Un altre passatge pintoresc centre aquests dos carrers és el situat al costat de la torre que té el número 37 de la Rutlla. És un pas amb una porta metàl·lica al carrer de la Rutlla i una altra al de la Font del Rei. Durant el dia són obertes i la gent hi passa lliurement. De nit es tanquen i serveixen de garatge a algun automòbil.

ACCES AL LLIT DEL RIU

Des del carrer de la Font del Rei s'accedeix a l'única rampa que hi ha perquè puguin baixar els vehicles al llit de l'Onyar. La fan servir els camions de les brigades que netegen el riu i també molts gironins en ocasions festives, com és ara per veure els focs artificials l'últim dia de Fires o, aquest anys per primer cop, els qui participaren en el concurs d'aerostatisme.

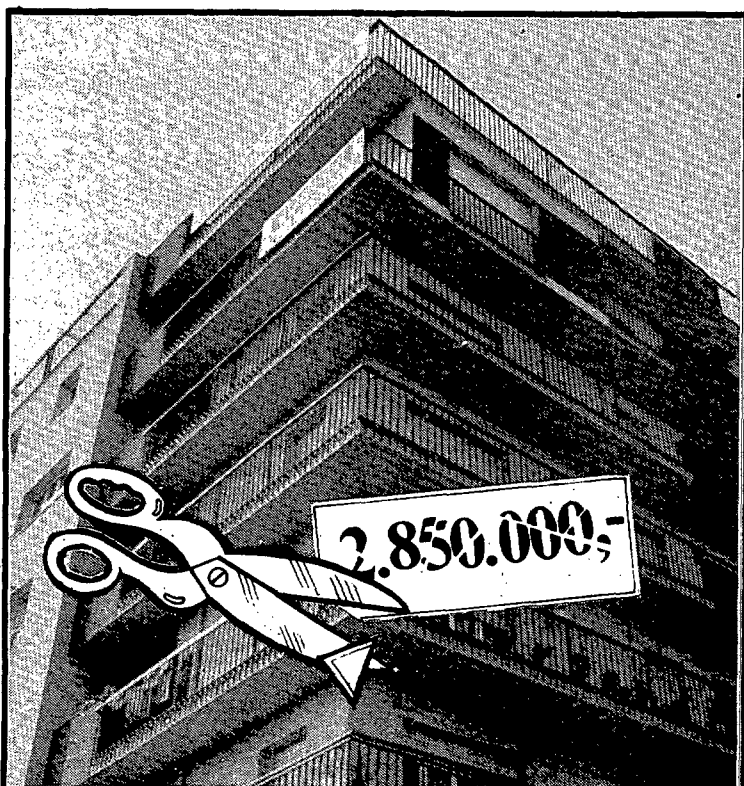
Des del començament del carrer —darrera la gasolinera del carrer de la Creu— fins al començament d'aquesta rampa, una barana metàl·lica protegeix la vora del riu. La hi va posar l'Ajuntament ara fa exactament un any, després de molts mesos de queixes pel perill que suposava per a la mainada que freqüenta l'indret a causa de la proximitat de l'escola Annexa a la Normal. Més enllà de la rampa, però, el carrer segueix encara sense barana.

Uns darreres bonics són el de les cases bessones que porten els números 45 i 47 del carrer de la Rutlla. Són cases antigues amb galeria des d'on el que hi viuen aprofiten el sol del matí. La casa número 21 del carrer de la Rutlla, els darrers de la qual també donen al de la Font del Rei, és un interessant bloc de pisos conegut com la casa Brunso, fet el 1977, pels arquitectes Joaquim

Figa i Josep Maria Masramon. Hi viuen alguns coneguts professionals gironins, com el fotògraf Quim Curbet. Un altre darrera digna d'esment és el del taller de reparacions d'automòbils que té l'entrada pel 35 de la Rutlla i que fou en altre temps el local de l'empresa de taxis Medià. El carrer, que s'acaba en un cul de sac, a la porta posterior de la «Villa Anita», un esplèndid xalet que té l'entrada pel número 19 del carrer de la Rutlla, és encara per urbanitzar. No hi ha ni voreres, ni pavimentació ni enllumenat. Alguna porta tapiada fins a mitja alçada deixa constància de la por encara existent a un possible desbordament de l'Onyar, tot i que fa més d'una dotzena d'anys que el riu no ha sortit de mar.

A l'altre extrem del cul de sac, el carrer es dilueix en un ampli espai que comença amb la gasolinera del carrer de la Creu i segueix amb uns parterres que arriben fins a la plaça dels Països Catalans. D'aquests jardins surt la passera només per a viants que va a parar als jardins del carrer del Carme, a l'altra banda del riu. Aquesta passera va ser feta per acord municipal del 10 de novembre de 1961. Les obres s'adjudicaren directament a l'empresa Material y Obras per 218.000 pessetes. Deu anys després, el 4 de desembre de 1970, l'Ajuntament decidia fer-hi uns metres més amunt el pont per a vehicles, les obres del qual van acabar el 1972. El 9 de març de 1973 l'Ajuntament decidí batejar-lo com a pont de la Font del Rei, donant el primer pas per a l'oficialització d'un nom popular. El segon pas el va donar el 1980 en batejar el carrer que avui hem comentat.

J. Fabre

CONDICIONS DE PAGAMENT

- Mínima entrada i terminis a convenir
- Resta préstec oficial al 8% i 11% amb les següents quotes:
 - 21.808.- ptes. mensuals durant els 4 següents.
 - 25.283.- ptes. mensuals durant els 8 anys restants.

PROTECCIÓ OFICIAL - CLAUS A LA MÀ

EUGESA

CONSTRUCTORA
INMOBILIARIA

c/. Major, 182 - Tel. 23 55 61

SALT (Girona)